

Arrest

nr. 159 730 van 12 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 16 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn Belgische partner leggen op 18 september 2014 in De Panne een verklaring van wettelijke samenwoning af. Deze wordt geregistreerd op 13 februari 2015.

1.2. Verzoeker dient op 26 februari 2015 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 12 augustus 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met

bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 20 augustus 2015 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26/02/2015 werd ingediend door:

Naam: [C.]

Voornaam [D.]

Nationaliteit: Algerije

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van de bestaansmiddelen legt de Belgische referentiepersoon volgende documenten voor:

- loonfiches van tewerkstelling bij [...] NV te De Panne van de maanden februari, maart en april waaruit blijkt dat het gemiddeld maandelijks netto inkomen minder bedraagt dan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

- Een overzicht van rekeninguittreksel waarop het loon van de Belgische referentiepersoon wordt vermeld en ook waaruit blijkt dat ze een premie krijgt van de ABVV te Kortrijk

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze ontoereikend zijn. Op basis van de voorgelegde loonfiches kan niet worden vastgesteld dat zij over bestaansmiddelen beschikt die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Overwegende dat de armoederisicogrens voor twee volwassenen €1500 bedraagt en de huur van de woning reeds € 390 bedraagt, is het niet geloofwaardig dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon toereikend zijn. Om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen is 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum dat mag worden verwacht alvorens het verblijfsrecht kan worden toegestaan (behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980)

Het bewijs van tewerkstelling van betrokkene zelf, namelijk het Interimcontract, bij schoonmaak Antoine, Overeenkomst van de VDAB voor een individuele beroepsopleiding, Berekeningsblad productiviteits-premiearbeidscontract en loonfiches waaruit blijkt dat hij eveneens tewerkgesteld is en een inkomen heeft, kan daarbij niet in overweging worden genomen. Zoals voorgeschreven in art. 40ter van de wet van 15.12.1980 is het immers de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat betrokkene zich bij haar kan voegen.

(Conseil d'état, cass., arr. 230.955, 23 april 2015).

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2. De partijen betwisten ter terechtzitting het gegeven niet dat verzoeker op 15 september 2015, in functie van zijn Belgische partner, een nieuwe aanvraag indiende tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dat hij vervolgens in het bezit is gesteld van een attest van immatriculatie. Gelet op deze tijdelijke verblijfstitel van verzoeker in België dient te worden aangenomen dat het voorheen aan verzoeker ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten impliciet doch zeker werd opgeheven. Een vreemdeling kan immers niet terzelfdertijd onderworpen zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten en beschikken over een tijdelijke verblijfstitel (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 185.895; RvS 30 september 2009, nr. 196.530; RvS 16 december 2014, nr. 229.575). Verweerder verzet zich niet tegen deze vaststelling. Er blijkt aldus niet dat de eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Ter terechtzitting weerlegt verzoeker deze vaststelling niet en toont hij niet aan dat hij nog een belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

2.3. Het ingestelde beroep is, om voormelde reden, onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 augustus 2015.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 12 augustus 2015

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Het enige discussiepunt ter zake betreft de vereiste inzake afdoende bestaansmiddelen.

Van partner [D. G.] worden haar loonfiches bij NV Le Bercail voorgelegd, samen met de aanvullende premies ABVV bij technische werkloosheid (mevrouw [G.] werkt in de horeca).

Van verzoeker zelf worden ook interimcontracten en eigen loonfiches voorgelegd.

Met een typische standaardmotivering (zie infra) stelt verweerder dat de inkomsten van de Belgische partner onvoldoende zouden zijn, terwijl met de inkomsten van verzoeker zelf geen rekening zou mogen worden gehouden.

Vooreerst is deze beoordeling door verweerder incorrect:

Verweerder geeft in de bestreden beslissing vooreerst toe dat verzoeker de loonfiches van diens partner in Le Bercail NV voegt voor de maanden februari, maart en april 2015, terwijl tevens een overzicht van de aanvullende premies ABVV worden voorgelegd.

Op grond van deze informatie oordeelt verweerder dat “het gemiddeld maandelijks netto inkomen minder bedraagt dan 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast” (stuk 1).

Onder stuk 4 voegt verzoeker een excell-overzicht van de inkomsten van zijn Belgische partner [D. G.] over de maanden januari 2015 t.e.m. juli 2015, alsook de bewuste bewijzen van inkomsten over de maanden februari, maart en april 2015.

Onder stuk 5a voegt verzoeker de ABVV aanvullingen van het loon van zijn Belgische partner, onder stuk 5b de bewuste loonfiches voor de maanden februari t.e.m. april 2015 en onder stuk 5c de rekeninguittreksels van zijn partner teneinde de loonfiches correct te lezen (gezien zij immers steeds in twee parten wordt uitbetaald: een voorschot van 500 EUR + een saldo van gemiddeld 800 EUR).

Met deze stukken – zoals ook gekend aan verweerder (inkomsten [D. G.] voor de maanden maart, april en mei) en door verweerder vrij te consulteren bij haar sociaal secretariaat of bij de fiscus – mag aldus haar correct gemiddeld maandelijks inkomen blijken als volgt:

feb/15
ABVV
119,58
ABVV
43,65
Le Bercaïl
694,35
saldo feb
Le Bercaïl
500
voorschot feb
mrt/15
ABVV
153,74
Le Bercaïl
500
voorschot mrt
Le Bercaïl
948,27
saldo mrt
apr/15
ABVV
187,91
Le Bercaïl
500
voorschot apr
Le Bercaïl
686,87
saldo apr

Dit geeft in totaal voor deze drie maanden aldus 4.334,37 EUR netto ontvangen inkomen in hoofde van de Belgische wettelijk samenwonende partner [D. G.].

Dit maakt een gemiddeld maandinkomen in hoofde van partner [D. G.] t.b.v. 1.444,79 EUR (nl. 4.334,37 EUR ÷ 3).

Op de website van het kruispunt migratie-integratie wordt het referentiebedrag van 120 % van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste' in concreto verduidelijkt als volgt:

"Je Belgische partner moet toereikende bestaansmiddelen hebben. Dat is het geval als de bestaansmiddelen gelijk zijn aan minstens 120% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste' (artikel 40ter Verblijfswet). Momenteel bedraagt dat 1333,94 euro. Het bedrag is gekoppeld aan de spilindex van de consumptieprijzen."

(<http://www.kruispuntmi.be>)

Het is duidelijk dat het gemiddeld maandinkomen van 1.444,79 EUR ruimschoots dit referentiebedrag van 1.333,94 EUR overstijgt.

De blote bewering vanwege verweerder zoals gesteld in de bestreden beslissing "dat het gemiddeld maandelijks netto inkomen minder bedraagt dan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast" is dan ook manifest onjuist.

Het is dan ook een vaststaand feit dat verweerder niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, waardoor men foutief / kennelijk onredelijk tot haar beslissing is gekomen (schending materiële motivatieplicht);

Minstens werd de bestreden beslissing kennelijk onzorgvuldig genomen.

Doch er is meer,

Vervolgens, zelfs al zouden de inkomsten van de Belgische partner onvoldoende stabiel, toereikend en regelmatig zijn in de zin van artikel 40ter Vw. (quod non, zie supra), dan nog stelt artikel 42, §1, lid 2 Vw in dat geval:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden."

Kortom, indien verweerder oordeelt dat het gemiddeld maandelijks inkomen van de Belgische partner lager ligt dan het referentiebedrag van 120% van het leefloonbedrag, dringt zich een individuele behoefteanalyse in concreto op.

Zo oordeelde het Hof van Justitie in het arrest Chakroun van 4 maart 2010 n.a.v. een afwijzing van gezinshereniging door de Nederlandse overheid omwille van financiële middelen die lager lagen dan vereist door de Nederlandse wet:

“Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid [om een inkomstenvoorwaarde op te leggen] bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezins-hereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.”

(HvJ C-578/08, 4 maart 2010, Jurispr. 2010, blz. I-01839)

Ook de Raad van State stelde in haar advies van 4 april 2011 omtrent de nieuwe strengere criteria inzake het “criterium van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen” alvast onverbloemd: *“zulk een bepaling doet problemen rijzen ten aanzien van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.”* (RvS nr. 49.356/4 van 4 april 2011, p. 8, in fine).

De Raad van State stelt in punt 48 van haar advies:

“Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vind steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.

De voorgestelde bepaling die een welbepaald bedrag vaststelt waaronder de vreemdeling automatisch beschouwd wordt als iemand die niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, is derhalve onaanvaardbaar. Het enige bedrag dat kan worden vastgesteld is immers een referentiebedrag dat er niet aan in de weg mag staan dat de situatie van iedere aanvrager concreet wordt onderzocht, waarna het mogelijk moet zijn op basis van de eigen behoeften van de aanvrager en zijn gezin te bepalen welke middelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.”

(RvS nr. 49.356/4 van 4 april 2011, p. 9, punt 48)

Dit (individueel) behoefteonderzoek is verplicht voorgeschreven in artikel 42, §1, tweede lid Vw.

In casu is het duidelijk dat verweerder op geen enkele wijze een deugdelijk behoefteonderzoek, gesteund op de werkelijke, correcte en volledige feitengegevens, heeft doorgevoerd (waarbij verweerder alsdan immers zou hebben vastgesteld dat verzoeker en zijn Belgische echtgenote niet ten laste vallen van de openbare overheden/sociale zekerheid en aldus minstens over afdoende bestaansmiddelen beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden) !

De loutere verwijzing naar “de armoedegrens van € 1.500” met vervolgens de standaard zinsnede “blijkt uit de behoefteanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen” kan onmogelijk volstaan als effectief en individueel behoefteonderzoek.

De zin “overwegende dat de armoederisicogrens €1500 bedraagt voor een koppel, (...)” is een standaard-motivatie vanwege verweerder zoals voorkomen in alle weigeringsbeslissingen middels bijlage 20 waarin verweerder meent dat het inkomen van de Belgische partner “te laag” is (zie o.a. stuk 6a en 6b).

Een behoefteonderzoek dient evenwel een individueel en in concreto gevoerd onderzoek te zijn. Door enkel te poneren dat het inkomen van de Belg lager is dan “de armoederisicogrens van 1.500 EUR” om daarna te stellen dat “uit behoefteanalyse blijkt” dat het inkomen “veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zichzelf als voor betrokkene te garanderen” kan nog niet worden besloten dat een behoefteonderzoek ook werkelijk werd uitgevoerd.

Door in een typische standaardzin (zie in die zin ook letterlijk identiek onder stuk 6a en 6b in de dossiers met DVZ nr. 5804617 en DVZ nr. 6813580) te beweren dat een behoefteanalyse werd gemaakt, is nog steeds niet voldaan aan art. Artikel 42, §1, lid 2 Vw !

Naar analogie:

“De argumentatie van de verwerende partij dat wel degelijk een behoefteanalyse werd gemaakt, waarmee zij doelt op de verwijzing, in de bestreden beslissing, haar het feit dat de referentiepersoon de armoedegrens niet of amper bereikt en naar het feit dat de huurprijs 590 euro bedraagt, volstaat niet, om aannemelijk te maken dat een behoefte-analyse werd doorgevoerd zoals bedoeld in de voormelde bepaling.

De verwerende partij heeft dan wel één element uit het administratief dossier aangegrepen om haar betoog aangaande de armoedegrens te ondersteunen, zijnde de verwijzing naar de huurprijs, maar

hieruit blijkt niet dat zij is overgegaan tot een behoeftenanalyse in de zin van artikel 42, §1 tweede lid van de vreemdelingenwet. Immers, deze bepaling stelt een onderzoek op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden, om te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.”

(RvV nr. 126.121 van 23 juni 2014, T.Vreemd. 2014, p. 411-412)

Eenvoudigweg poneren dat een behoefteonderzoek werd uitgevoerd is nog steeds niet gelijk aan het effectief voeren van een behoefteonderzoek. Uit de motivatie van de bestreden beslissing blijkt helemaal niet dat effectief een concreet behoefteonderzoek werd uitgevoerd in casu, wel in tegendeel (zie supra inzake gemiddeld maandelijks inkomen van 1.444,79 EUR).

Indien verweerder immers een concreet en individueel onderzoek zou hebben uitgevoerd in het kader van haar behoefteanalyse (zoals het haar overeenkomstig de wet dwingend opgedragen is), zou verweerder vaststellen dat verzoeker en zijn Belgische partner wel degelijk afdoende inkomen genieten om niet ten laste te vallen van de Belgische sociale zekerheid. Het OCMW van DE PANNE bevestigt ten andere dat noch verzoeker noch diens partner ten laste zijn van hen (telefonisch reeds bevestigd door het OCMW, attest hieromtrent wordt door het OCMW nog opgestuurd, doch is op het eerste verzoek van verweerder in het licht van diens wettelijke voorziene onderzoeksbevoegdheid op dit punt na te gaan bij het OCMW).

Bij het individueel behoefteonderzoek dient verweerder bovendien – in toepassing van artikel 42, §1, lid 2 Vw – ook expliciet rekening te houden met de bestaansmiddelen van de familieleden van de burger van de Unie.

Verweerder kan op dit punt niet rechtsgeldig voorhouden dat met de inkomsten van verzoeker zelf geen enkele rekening kan worden gehouden, gezien de te controleren inkomsten deze van de Belg zijn (stuk 1). Het is correct dat primair de inkomsten van de Belgische partner worden gecontroleerd in het licht van het ‘referentiebedrag’ van 120% van het leefloonbedrag (art. 40ter Vw). Indien echter niet aan dit bedrag wordt gekomen, dient vervolgens wel degelijk overeenkomstig art. 42 Vw. een individueel behoefteonderzoek te worden gevoerd, “op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden”. Het is duidelijk dat verzoeker een wettelijk samenwonend familielid van de burger van de Unie uitmaakt, zodat minstens in dit (secundair) navolgend behoefteonderzoek wél degelijk mede rekening dient te worden gehouden met diens eigen inkomsten.

De rechtspraak van de Raad van State waarnaar verweerder verwijst kan dan ook niet dienstig worden ingeroepen. Effectief dient overeenkomstig art. 40ter Vw. primair eerst enkel naar de “voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen” van de Belgische partner te worden gekeken, doch van zodra hierna het individueel behoefteonderzoek van art. 42 Vw. zich opdringt, kan het eigen inkomen van de verzoekende vreemdeling/partner niet zomaar genegeerd (of zelfs geweigerd in overweging te nemen) worden.

Deze inkomsten van de verzoeker/partner van de Belg zelf zullen immers mede bepalen wat het financieel referentiekader uitmaakt van het gezin [C.-G.], wettelijk samenwonend te 8660 DE PANNE, [D...]. Deze inkomsten dienen minstens indirect in rekening te worden gebracht teneinde “de gezinssamenstelling, de maandelijkse huurlasten, de kosten van het dagdagelijkse leven, ...” te beschouwen. Indien verweerder zelfs niet wenst te kijken naar de inkomsten van verzoeker zelf, kan deze onmogelijk een correcte behoefteanalyse doorvoeren gezien dan onmogelijk op correcte wijze de huurlasten en de kosten van het dagdagelijks leven van het koppel [C.-G.] kan worden becijferd.

Verweerder schendt dan ook ten stelligste art. 42 Vw. en het zorgvuldigheidsbeginsel door te stellen dat met de eigen inkomsten van verzoeker in casu geen enkele rekening kan worden gehouden.

Immers wordt vooreerst de blote bewering geopperd door verweerder als zou een behoefteanalyse (met onderzoek van “de maandelijkse huurlasten, de kosten van het dagdagelijkse leven, de gezinssamenstelling, ...”) zijn doorgevoerd, waarna uit de volgende alinea van de beslissing mag blijken dat hierbij echter op geen enkele wijze rekening zou mogen worden gehouden met het eigen duurzaam en stabiel inkomen van de vreemdeling/partner. Zulks is manifest onjuist en onverenigbaar met het doel van een individueel behoefteonderzoek.

Alles samen beschouwd is het duidelijk dat verweerder manifest onzorgvuldig heeft geoordeeld, geen enkele werkelijke concrete rekening houdend met “de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden” inzake hun noodzakelijke bestaansmiddelen om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de Sociale Zekerheid.

Verweerder kan/mag zich niet beperken tot blote beweringen of foute veronderstellingen.

“Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoeker, dan voorziet art. 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet namelijk dat hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De

Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding. Overigens is het niet aan verzoeker om in de plaats van de verwerende partij een eigen behoefteanalyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, aangezien het maken van een behoefteanalyse een verplichting is die conform art. 42, §, tweede lid van de vreemdelingenwet, duidelijk bij verwerende partij ligt.

Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft geoordeeld door geen rekening te houden met de eigen behoefte van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden inzake hun noodzakelijke bestaansmiddelen, zoals is vereist door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.”

(RvV nr. 126.121 van 23 juni 2014, T.Vreemd. 2014, p. 411-412)

Of nog:

“Uit voormeld motief opgenomen in de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet in concreto heeft onderzocht welke bestaansmiddelen de verzoekende partij en haar partner in hun specifieke omstandigheden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Een en ander klemmt des te meer daar het bedrag dat bepaald wordt in art. 40ter van de Vreemdelingenwet een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder geen gezinshereniging mogelijk is (GwH 26 september 2013, arrest 121/2013). De verwerende partij dient rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden van betrokkene. In casu stelt de Raad vast dat de gemachtigde niet alleen het bedrag van de armoedegrens voor een huishouden bestaande uit twee volwassenen in haar behoefteanalyse hanteert als minimumnorm waaronder gezinshereniging niet mogelijk is, maar ook dat dit bedrag bovendien hoger ligt dan het minimale bedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor gezinshereniging, dus dat dit bedrag hoger ligt dan het referentiebedrag. Er dient te worden opgemerkt dat het bedrag dat gehanteerd wordt om te bepalen of iemand onder de armoedegrens valt beduidend hoger is dan het bedrag waarbij sociale bijstand kan worden verkregen, terwijl het de wil is van de wetgever om de bestaansmiddelen te bepalen die nodig zijn om te voorzien in het levensonderhoud zonder een last te worden van de overheid en niet om te bepalen of de betrokkene onder de armoedegrens valt.

(...)

Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde bij de beoordeling van de aanvraag niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf ook niet is gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag. De materiële motiveringsplicht werd geschonden.”

(RvV nr. 142.245 van 30 maart 2015)

Deze bovenstaande conclusies dienen in casu evenzoveel te worden gemaakt, zodat in huidig dossier tevens een schending van artikel 42 van de vreemdelingenwet, de materiële motivatieplicht én het zorgvuldigheidsbeginsel voorligt.”

3.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.3. Verzoeker diende op 26 februari 2015 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit in zijn hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner van een Belgische onderdaan. Verzoeker beriep zich aldus op een recht op verblijf van meer dan drie maanden overeenkomstig artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 2° en 4° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet voorziet in de thans voorliggende situatie onder meer volgende voorwaarde:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

3.2.4. Verzoeker betoogt allereerst dat het gemiddeld inkomen van zijn Belgische partner voor de maanden februari, maart en april 2015 wel degelijk meer bedroeg dan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Hij stelt dat bijgevolg verweerder is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker volgende inkomsten van de Belgische partner aantoonde in het kader van zijn aanvraag van 26 februari 2015:

- november 2014: 873 euro (premie ABVV)
- december 2014: 1.091,24 euro (premie ABVV)
- januari 2015: 829,35 euro (premie ABVV)
- februari 2015: 500 euro (voorschot loon)
694.35 euro (saldo loon)
43.65 euro (premie ABVV)
- maart 2015: 500 euro (voorschot loon)
448.27 euro (saldo loon) (verzoeker gaat onterecht uit van een saldo loon van 948.27)
- april 2015: 500 euro (voorschot loon)
686.87 euro (loon)
187.91 euro (premie ABVV)
- mei 2015: 500 euro (voorschot)

Verder ontving de Belgische referentiepersoon in mei nog vakantiegeld ten bedrage van 431,18 euro.

Gelet op deze bedragen zoals deze voorlagen, kan niet worden vastgesteld dat de Belgische partner beschikt over een inkomen dat hoger ligt dan voormelde 120%-norm, ook niet bekeken enkel over de laatste drie maanden waarvoor volledige inkomsten voorlagen (februari-maart-april). Dit betoog van verzoeker vindt aldus onvoldoende feitelijke grondslag in de stukken van het administratief dossier en kan niet worden aangenomen. Indien er voor de weergegeven maanden nog andere inkomsten waren van de Belgische partner blijkt dit niet uit de stukken zoals deze voorlagen bij de aanvraag van 26 februari 2015 en kunnen of dienen deze het voorwerp uit te maken van een volgende aanvraag.

3.2.5. Vervolgens betoogt verzoeker dat verweerder heeft nagelaten een individuele en concrete behoefteanalyse door te voeren gesteund op de werkelijke, concrete en volledige feiten, zoals vereist door artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt in dit verband allereerst vast dat verweerder in zijn beslissing op zich niet betwist dat de inkomsten van de Belgische referentiepersoon zijn te beschouwen als stabiel en regelmatig. Wel betwist hij dat deze toereikend zouden zijn.

De Raad benadrukt in dit verband dat artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet tot doel heeft verweerder er toe te brengen *“om de toereikendheid van de bestaansmiddelen van een concreet gezin na te gaan, als zou blijken dat het gezinsinkomen lager ligt dan het wettelijk bepaalde referentiebedrag. Daarbij ligt het in de bedoeling na te gaan welk bedrag dat gezin nodig heeft om aan zijn individuele behoeften te voldoen, zonder een beroep te doen op de sociale zekerheid”* (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 443/018, 167-168). De wetgever heeft namelijk willen voorkomen dat verweerder, bij het beoordelen van de vraag of de persoon die wordt vervoegd over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, enkel een referentiebedrag in aanmerking zou nemen en zou voorbijgaan aan de mogelijkheid dat er gevallen zijn waarbij personen zonder over dit referentiebedrag te beschikken toch de nodige garanties bieden dat zij niet ten laste zullen vallen van de openbare overheden.

Verweerder stelt, wat de behoefteanalyse betreft, als volgt:

“Overwegende dat de armoederisicogrens voor twee volwassenen €1500 bedraagt en de huur van de woning reeds € 390 bedraagt, is het niet geloofwaardig dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon toereikend zijn. Om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen is 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum dat mag worden verwacht alvorens het verblijfsrecht kan worden toegestaan (behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980).”

Verweerder stelt aldus dat in de situatie van verzoeker en zijn Belgische partner een inkomen van 120% van het leefloon is vereist om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, enerzijds gelet op het feit dat de armoederisicogrens voor twee personen 1500 euro bedraagt en anderzijds nu de maandelijkse huur *“reeds € 390 bedraagt”*.

Hetgeen zodoende in de bestreden beslissing naar voor wordt geschoven als een *“behoefteanalyse”*, kan echter niet worden beschouwd als een zorgvuldig uitgevoerde behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij *“op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden”* wordt bepaald *“welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden”*.

Waar in casu wordt verwezen naar de armoederisicogrens die voor een koppel 1500 euro bedraagt, wijst de Raad erop dat het bij artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalde referentiebedrag van honderdtwintig procent van het leefloon lager ligt dan 1500 euro. De overwegingen aangaande de armoederisicogrens voor een koppel kunnen dan ook in alle gevallen waarbij niet voldaan is aan het genoemde referentiebedrag worden gehanteerd. Een dergelijke toetsing aan een bedrag dat nog hoger ligt dan het bedrag dat wettelijk wordt aanzien als *“toereikende bestaansmiddelen”* die de gezinshereniging toelaten, is dan ook manifest in strijd met de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en zij gaat volledig in tegen de wil van de wetgever, zoals geduid door het Grondwettelijk Hof. Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft uitdrukkelijk voor dat de minister of zijn gemachtigde op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie c.q. Belg die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, en dat de minister of zijn gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, kan doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. De Raad meent dan ook dat een toetsing in abstracto aan een armoederisicogrens die hoger ligt dan het wettelijk referentiebedrag van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet volstaat.

De Raad stelt vervolgens vast dat verweerder in dit verband weliswaar vaststelt dat de maandelijkse huur *“reeds € 390 bedraagt”*, om te komen tot de vaststelling dat in de situatie van verzoeker en zijn partner wel degelijk een inkomen is vereist van 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie – oftewel, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen, 1.307.78 euro – , doch een concreet onderzoek in dit verband blijkt niet en er blijkt niet op welke wijze het bestuur tot deze vaststelling is gekomen. Een meer zorgvuldig en concreet onderzoek drong zich evenwel des te meer op, nu gedurende de maanden februari, maart en april 2015 een gemiddeld maandelijks inkomen van de Belgische partner voorlag van

1.187 euro – en dat aldus reeds hoger lag dan het bedrag van leefloon – en de maandelijkse huurlast in huidig dossier net eerder aan de lage kant is – en aldus eerder in het voordeel van verzoeker en zijn gezin lijkt te spelen – en het dan ook op basis van de motieven van de bestreden beslissing moeilijk is te begrijpen dat enkel gelet op deze huurlast reeds zou kunnen worden vastgesteld dat verzoeker en zijn partner niet met een lager bedrag dat het bedoende referentiebedrag in hun behoeften kunnen voorzien zonder dat zij ten laste zullen vallen van de openbare overheden. Er blijkt ook geenszins dat verweerder de overige kosten van het gezin is nagegaan, nog minder worden de verschillende concrete kosten afgewogen tegenover het maandelijkse inkomen van de Belgische referentiepersoon om te beoordelen of er al dan niet, in de concrete omstandigheden van het geval van verzoeker en zijn partner, daadwerkelijk een risico is dat zij ten laste zullen vallen van de Belgische sociale bijstand. De stelling van verzoeker dat aldus geen werkelijke, individuele behoefteanalyse, minstens geen voldoende zorgvuldige behoefteanalyse blijkt dient te worden bijgetreden.

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest van 26 september 2013 (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) duidelijk heeft gesteld dat *“de bestreden bepaling [artikel 40ter] niet tot gevolg heeft dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag [honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie]. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”* (in dezelfde zin: RvS 19 december 2013, nr. 225.915 waarin werd geoordeeld dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd).

Nu verzoeker inkomsten van zijn partner, de referentiepersoon, heeft voorgelegd die echter niet het grensbedrag bereiken van 120% van het leefloon, kwam het verweerder toe om de werkelijke behoeften van verzoeker en zijn partner te bepalen. Verweerder kon hierbij uiteraard rekening houden met de maandelijkse huurkost die het gezin kent, doch er blijkt niet dat deze – nu deze net eerder aan de lage kant is – in casu determinerend kan zijn en het bestuur ervan vrijstelde de overige kosten of behoeften in rekening te brengen om te beoordelen of verzoeker en zijn partner niet kunnen rondkomen met een bedrag dat lager ligt dan het referentiebedrag. Verweerder had in dit verband ook de mogelijkheid om inlichtingen te vragen. Er blijkt niet dat hij van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt.

De Raad besluit, gelet op hetgeen voorafgaat, dat verweerder in gebreke is gebleven om zijn beslissing voldoende zorgvuldig voor te bereiden. Het komt de Raad ook kennelijk onredelijk voor waar verweerder door enkel te verwijzen naar een armoederisicogrens die hoger ligt dan de wettelijke voorziene referentienorm en een maandelijkse huurlast van 390 euro – die eerder aan de lage kant is – en dit zonder de overige kosten of behoeften van het gezin in rekening te brengen, besluit dat de Belgische partner minstens dient te beschikken over het referentiebedrag.

3.2.6. Ten overvloede, waar verzoeker nog betoogt dat de behoefteanalyse evenmin als deugdelijk is te beschouwen gelet op het feit dat verweerder weigert om hierbij rekening te houden met zijn eigen inkomsten, merkt de Raad nog op dat het inderdaad kennelijk onredelijk voorkomt en getuigt van een onzorgvuldige feitenvinding waar verweerder de eigen inkomsten van verzoeker principieel weigert in overweging te nemen terwijl in het kader van een concrete en individuele behoefteanalyse waarbij dient te worden nagegaan of de inkomsten van de Belgische onderdaan volstaan om in de behoeften van het gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden bezwaarlijk kan worden aangenomen dat de inkomsten van het gezinslid hierop geen enkele invloed hebben. Al was het maar nu het betrokken gezinslid dat de Belg wenst te vervoegen in deze situatie geheel of minstens ten dele, gelet op zijn eigen inkomsten, in zijn eigen behoeften zal kunnen voorzien of mogelijk mee bepaalde gemeenschappelijke kosten zal kunnen dragen. In dit verband kan ook nog worden aangestipt dat het gehanteerde referentiebedrag uitgaat van het bedrag van leefloon zoals dit geldt voor een Belg met gezinslast, terwijl de mate waarin de Belgische partner in casu verzoeker ten laste dient te nemen uiteraard wordt beïnvloed door de mate waarin verzoeker reeds eigen inkomsten in België geniet. Er kan ook op worden gewezen dat indien iemand een beroep wenst te doen op steun van het OCMW deze laatste, gelet op artikel 16, § 1 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (BS 31 juli 2002) en de modaliteiten bepaald in artikel 34, § 1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2002 houdende het algemeen reglement betreffende het recht op maatschappelijke integratie (BS 31 juli 2002), hierbij eveneens de inkomsten van de inwonende gezinsleden in aanmerking zal nemen. De algemene stelling van verweerder dat de inkomsten van het

gezinslid niet in overweging moeten worden genomen en om deze reden ook niet dienen te worden betrokken bij de zogenaamde behoefteanalyse, kan aldus niet worden aangenomen. Het gegeven dat het gezinslid dat een Belg vervoegt over eigen inkomsten beschikt kan, in de situatie dat een inkomen voorligt dat lager ligt dan het gehanteerde referentiebedrag, net de nodige garanties bieden dat zij niet ten laste zullen vallen van de openbare overheden. Ook op dit punt kan aldus worden aangenomen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en niet getuigt van de vereiste zorgvuldigheid.

3.2.7. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt dan ook aangenomen.

3.2.8. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing.

3.2.9. Het tweede middel richt zich in wezen tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. In dit verband wordt verwezen naar de bespreking over de ontvankelijkheid, waarbij werd vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is in zoverre het is gericht tegen dit bevel. Een onderzoek van dit middel dringt zich aldus niet op.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in de mate dat het is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 augustus 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS